

ילדי מאיראנק
אמיתות קשות

המשריפה נראית כאילו היתה מאפייה גדולה או כיבשן קטן. לכאן הביאו הנאצים את הגופות. הישר מתאריהגאזים. הם גזרו אותן לגורים בצורה מדעית. הם יכלו לכלות 1900 איש ליום.

השוואה: הם רישנו את

השרות בעצמות יהודים

לא רק מדינת ישראל, אלא גם העם היהודי ניבט לעיתים קרובות מעל דפי טיים. את היריעה הראשונה, המכשרת את השואה, מביא טיים ב־1939. תחת הכותרת עבדים:

הרצף שלפני תחנת הרכבת כלובלין, אשר בפולין הכבושה בידי הגרמנים, המה מאדם. היה זה המון של יהודים שכוחיאל ושכורים כרוחם, אשר נעו רק כאשר רחפו אותם. הם היו חסריכל. מה ששימש להם כמיטען אישי היה תרמיל פה, תיקייד שם, ולעיתים רק חבילת בגדים. בהדרגה נאספו היהודים מן התחנה והועברו לעבודת־פרך של 12 שעות ביום.

לובלין נבחרה לאחרונה על־ידי אדולף היטלר כמקום־מאסף ליהודים. שאותו תוכנן זמן רב. עד האחד באפריל הבא (1940) יש לפנות בהתאם לצו ממשלתי גרמני, 650 אלף יהודים ללובלין או לשמרות רומת.

מאפייה או כיבשן. תמש שנים יותר מאוחר מרווח טיים, תחת הכותרת רצח בע"מ:

לפני שבועיים תאר כתב סובייטי את מחנה־הרצח הגרמני ליד לובלין. כשבוע שעבר ביקר כתב טיים במוסקבה, ריצ'ארד לאוטרכאך, במאיראנק, להלן ריזוח:

מכונתנו עצרה לפני שער שמור היטב. זאת היא מאיראנק, אמר רימיטרי קורדיאבטסב. ראיתי לפני אזורימגורים זמני, ענקי, לא בלתי־מושך. היו בו בערך 200 צריפים אפורים־ירוקים, שמורים היטב, כשבנייהם רוחים לקליטת מירב האור, האוויר וקרנייהשמש. היו שם כבישים מתפתלים וגינות־ירק ופרחים.

היה עלי למצמץ פעמיים בעיניי כדי לקלוט את האמיתות הקשות: 14 עמרות מכונות־הירייה, אשר קניהן מזוקקים לתוך השמיים הכחולים כליכך; גרריתתיל הכפולה, הטעונה חשמל והמתנשאת לגובה ארבעה מטרים; מאורות־הכלבים, אשר עד לפני זמן קצר היו בהן מאות כלבים שרייים טורפיאדם.

נסענו מרחק קצר הלאה, הכרוכים הגרולים, רחביהעלים, היו מכוסים באבקפיח אפור ובקירבתם היו ערימות נשאות של חומר חוס־אפור. "ה", אמר קורדיאבטסב, "זה הוא רשן. שיכבה של עצמות־אדם, שיכבה של אפראדם, שיכבה של זבל־המות. זה ייצור מוזן גרמני: הרוג אנשים, רשן כרובים".

ארלון כראנרו ומאריה (הטאנגו האחרון בפאריס): הגבר הוא כגילהביניים, בעל רעמת־שיער ופנים חרושי נסיוןחיים. הנערה צעירה, שועלית, לא־איכפתית. שניהם ורים מוחלטים איש לרעהו, והם בודקים דירה פאריסית לא־מרוהטת העומדת להשכרה.

לפתע אוסף הגבר את הנערה אל זרועותיו, נושא אותה לקצה החדר ואז הוא מחבק ומנשק אותה כרעבתנות. הוא קורע את תחתוניה מעליה ומקיים איתה יחסי מין פעמייה, כשהוא עדיין לבוש בכל בגדיו.

אבל, כאמור, לעתים קרובות מאוד כיוון טיים את הזרקור לעבר ישראל. את הכתבה הבאה, המתארת את היום האחרון של המנדט הבריטי, ליווה במובאה מספר מילים (כ"ז, פסוק א'): אל תתהלל ביום מחר, כי לא תדע מה ילך יום.

וכך כתב "טיים" בכל אחת מהחמש השנים הגורליות לישראלי:

1948:

שיחורר

בין שחר רודר מעל הרי מואב למישנורו הגיע, בשבוע שעבר, היום. הוא הביא עימו אירועים נכבדים מספיק לרחוק הצידה את האגות המחרי. ליהודי ארץ־ישראל הביא היום הזה מדינה משלהם, הראשונה ב־1878 שנה. לכריטיים זה הביא את אוברנו של כסיס בן 10460 מיליון רבועים כים התיכון — ושיחורר ממעמסה שחטפו לעצמם. באופטימיות של אימפריה, 31 שנים קודם לכן, לערבים זה גרם להקשחת החלטתם. והערכה יותר

הברוש הגבוהים והאפלים על מירדון ההר.

המנרט הבריטי הסתיים.

1967:

מילחמה

שום מידה של התראה, כמה שלא תהיה רועשת, אינה מצליחה להכין אנשים לועקת צופר־האזעקה נגד התקפה מהאוויר. בקאהיר, בשבוע שעבר, האזעקה כמעט שלא הורגשה כפילות הבוקר של הבאזאר. זה לא היה תרגיל. בתקיפות־אוויר מדהימות של טרם־שחר, לרוחב העולם הערבי, כמעט שחיסלו סילונים ישראלים את כוחות־האוויר הערביים — ויחד איתם חוסל גם כל סיכוי לניצחון ערבי. עם ליל יום השני, כסיום יום הקרבות הראשון, הוכחדו כ־400 מטוסים צבאיים של ארבע מדינות ערביות. מצריים לבדה איבדה 300: סוריה — 60: ירדן — 35: עיראק — 15. המחיר לחיל־האוויר הישראלי, בן 400 מטוסי־הקרב; 19 מטוסים.

1973:

אוקטובר

הצפירות החלו ליילל שעה שכל ישראל שמרו על יום־הכיפורים, היום הקדוש וגם השקט ביותר של השנה היהודית. כמקובל, היו עשרות אלפי חיילים בחופשה, בכתיהם. רשות־השירות הישראלית סגרה את שירותיה באותו היום, כאשר המוני מתפללים יצאו מבתי־הכנסת בסיום תפילות־הבוקר הנמשכות המשעות, הם גילו כי הרחובות מלאים במשאיות ממחרות, כאוטובוסים ובג'יפים. בשעות המאוחרות של אחר־הצהריים כמעט כל ישראל — וגם רובו של העולם ירע שפרצה מה ש־שר־הביטחון, משה דיין, כינה "המילחמה לחיים ולמוות".

1977:

סאדאת

שתי דקות לפני השעה שמונה במוצאי השבת — שעת הנחיתה הערבית נבחרה בקפדנות. כדי שלא לחלל את השבת היהודית — התקרב

היטלר (עם הגנרל לודנרדרף) 1923
חתום־פנים ומרושע

אשר מעל לארמו־הנציב, על הר העצה הרעה בירושלים. ללא בירכת פרידה מיהודי או ערבי טס הנציב העליון הבריטי, הגנרל סר אלן גורדון קאנינגהאם עיף־המראה, לחיפה, במטוס של חיל־האוויר־המלכותי. שם, בשעה 10:05 לפני הצהריים, עלה על סירת־צי אשר החישה אותו לסיירת הקלה יוריאלוס.

על הסיפון השמיע נגן בחמת־חלילים מנגינה עצובה. בריוק בחצות יצאה יוריאלוס מתחום שלושת המיליון של המים הטריטוריאליים של ארץ־ישראל. ממטה הצי המלכותי שעל הרה־כרמל נורתה רקטה בקשת איטית ונפלה דולקת אל בין עצי

מפוכחת של סיכויים לניצחון. זמן קצר אחרי עלות השחר ב־14 במאי, הורד דגל־בריטניה מן התורן

"חלקה של ישראל לא נגרע, כמובן, גם במאמרי הסיכום של גליון היובל. במאמר מה היה חשוב באמת! למשל, אחרי שטיים שואל מי זוכר את ד"ר יונה סאלק (ממציא התרופה נגד שיתוק־הילדים), ומי זוכר את קובה - סי; יאנקי - נו (סיסתמו של פידל קאסטרו), ומי זוכר את אל־קאמונה (גדול הגאנגסטרים של ארצות־הברית) באה גם השאלה: ומי זוכר את סואץ, את ביירות?

כסוסים. וכשהכל נגמר הם ניסו, ברו שהזכירה את מילחמת־העולם השנייה להשמיר את הערות על־ידי רחיס הגופות בדחפורים לתוך קיברי־אחי מאולתרים. כתב טיים רוכרט סו ביקר כמחנה צנדה מאוחר ביום השיי שעבר ומנה 50 גוויות במקום אח עובר של הצלב האדום בבית־חולי משן העריך כי 450 גופות הוצאו מש המחנות.

מה קרה? למעשה הסכימו הכל הרוצחים היו אנשי מיליציה לבנוני נוצריים ימניים. אמר קצין של הכוח הלבנוניים: "חיכינו במשך שני להיכנס לשם".

יותר שאלות עורר התפקי שהישראלים מילאו בעניין. לבטח ל היו אלה חיילים ישראלים שירו, א הישראלים שלטו בשטח, היו לה מחסומים ליד המחנות, והם ה בטווח־שמיעה של היירות. כיצד ומדו הם הרשו לאנשי המיליציות להיכנ למחנות?

חייל ספרדי ברגע מותו, 1936 (צילום של בוב קאסה)
נחלים של פצצות